715

166

QUÆSTIO MEDICA.

Cardinalitiis disputationibus manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis secundâ Martii.

M. FRANCISCO MAILLARD, Doctore Medico, Præside.

An noxia Febricitantibus Ova?

I.

UT ægri non quolibet medicamento curantur; sic non quovis alimento nutriuntur. Quod uni prodest affectui, nocet alteri. Aliqui levibus, vehementibus alii, nonnulli mediocribus pharmarcis indigent. Hic calidam, ille frigidam expostulat escam. Alios juvat, alios lædit valentis materiæ cibus. Tot proprietatum radix eadem quæ morborum; varia nempè succorum indoles, qui semel vitiati similibus exasperantur, castigantur contrariis. Hinc Febricitantibus non

omnia conveniunt. Quæ motos componunt humores, quæ comprimunt alienum calorem, ea ſunt illis ſalutaria; quæ fovent inſolentem ſanguinis efferueſcentiam, quæ cæteros augent incendii febrilis apparatus, ea noxia ſunt & abdicanda.

II.

VEHEMENS & inordinatus ſanguinis motus, febris eſt. Pereunt hoc motu caloris blanditiæ; perit mollities ſuccorum; creſcit in corde peregrinus ignis mali ſemina latè diſperſurus. Hinc quot partes, tot intemperies; quot liquores, tot efferueſcentiæ. Fervoris impetu quoquò versùm diſſilit quidquid tenuius, quidquid acrius eſt in humoribus. Id ſi cutim feriat, rigor indè concitatur; ſi thoracem, tuſſis; ſi cerebrum, capitis dolor. His accedunt ob incandeſcentiam ſanguinis pulſus celer, ſpiritus difficilis; ob macerata calore viſcera linguæ ſiccitas, multa ſitis, pertinax vigilia.

III.

FEBRILIS hæc tempeſtas aſſidua eſt, aut interpolata: certis illa temporibus exacerbatur, vel eodem tenore furit; ſilet hæc aliquandiu modo tertiâ, modo quartâ luce recurſura. Vitioſus ſanguis utriûſque reus eſt: is à chylo vitiatur ſæpiùs, ut chylus à cibo: ſi videlicet alimentum fuerit æſtuoſum, ſi nimis

ſulphureum, conſimilis futurus eſt chylus: hic in fervore poſitus tumultuosè movet & incendit cruorem, cui ferè totus admiſcetur. Proindè, Febricitantes offendit quidquid ebullientibus ſuccis addit novum motûs incitamentum: id mali genus accerſunt Ova quovis modo parata.

IV.

IGNEUS eſt illis calor ab origine. Præfervidæ ſunt animantes undè producuntur; actuoſiſſima materies ex quâ conflantur. In Ovi candido multùm ſalis eſt volatilis; in luteo multùm ſulphuris. Ut tenues illæ particulæ molem farinæ cum quâ confunduntur Ova, ſubigunt, attollunt; itâ maſſam ſanguinis cui permiſcentur, agitant, diſtendunt. Indè ſanguis vehementer incitatus, Febriles accendit aut alit igniculos. Demùm, ſi turgeant Ova ſucco nimiùm nutriente; ſuccus hic officit Febricitantibus, quos leve juvat alimentum: ſi fervidis ingeſta viſceribus in bilem faceſſant; hæc quoque bilis fomes eſt peregrini caloris: ſi retorreantur & indureſcant ab æſtu ventriculi, velut ab igne focario; ſtatim vitellus flammam concipit, & fit oleum mox exarſuræ Febris irritamentum.

V.

IGITUR dum Febris adurit ægrotantes, iis pessima sunt Ova; cibum suggerunt nimis robustum, nimis æstuantem. Habes in Ovis undè conciteris ad libidinem; sed hæc libido quasi Febris est. Est in Ovis, & quod uberem provocat sudorem, & quod externos digerit tumores; sed hoc, qualecumque sit, insolenter etiam commovet sanguinem, renovatque flammas. Adeò multis Ova constant ex partibus mole minimis, motu valentissimis: si lenta, si crassior aliundè sit in Ovis materia, suos illa sales continet; suo fervet intùs sulphure.

Ergo noxia Febricitantibus Ova.

Proponebat Lutetiæ,
JOANNES-FRANCISCUS FOY-VAILLANT,
Bellovacensis, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1690.

Apud FRANCISCUM MUGUET, Regis & Facultatis Medicinæ Typographum.